

РЕШЕНИЕ

№ 182

гр. С, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 118 СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА

при участието на секретаря ДТ

като разглежда докладваното от ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА Гражданско дело № 20211110161049 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК от К. Г. С., ЕГН *****, срещу „СО-ЦГМ“ ЕАД, за установяване на недължимост на сума в размер на 200 лв., представляваща глоба, наложена с издадено наказателно постановление № 277664/29.09.2016 г. от СО, въз основа на което е образувано изпълнително дело № 20198380405699 по описа на ЧСИ МБ, с рег. № 838 на КЧСИ, с район на действие СГС.

В исковата молба се твърди, че на 12.09.2016 г. на ищцата бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 0000277664, въз основа на който било издадено наказателно постановление № 277664/29.09.2016 г. от СО, което влязло в сила на 07.02.2017 г. Посочва, че с процесното наказателно постановление и било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за допуснатото нарушение на Наредбата за превоз на пътници и условия за пътуване с масовия градски транспорт на територията на СО. Сочи, че въз основа на наказателно постановление № 277664/29.09.2016 г. на 31.10.2019 г. било образувано изпълнително дело № 20198380405699 по описа на ЧСИ МБ, с рег. № 838 на КЧСИ, с район на действие СГС. Счита, че доколкото процесното наказателно постановление е влязло в сила на 07.02.2017 г., то изпълнителската давност по чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН била изтекла преди образуване на изпълнителното производство на 31.10.2019 г. Моли за уважаване на иска и присъждане на сторените в хода на производството съдебни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК по делото е постъпил отговор на исковата молба от страна на ответника. Оспорва към датата на образуване на процесното изпълнително производство да е била изтекла абсолютната погасителна давност за събиране на вземането на ответника. Счита, че дори да се приеме, че е отпаднала възможността за принудително събиране на дължимите суми, задължението за заплащане на последните продължава да съществува, поради което не са недължими. Поддържа, че преценката за наличие на предпоставките за заличаване на дадено публично задължение е от правомощията на СО. Твърди, че към датата на депозиране на исковата молба в съда процесната сума била събрана

от ЧСИ. Моли за отхвърляне на иска и присъждане на сторените в хода на производството съдебни разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно е между страните и се установява от приети писмени доказателства по делото, че на 12.09.2016 г. на ищцата бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 0000277664, въз основа на който било издадено наказателно постановление № 277664/29.09.2016 г. от СО, което влязло в сила на 07.02.2017 г., като й било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. За събиране на задължението за заплащане на глобата въз основа на наказателно постановление № 277664/29.09.2016 г. на 31.10.2019 г. било образувано изпълнително дело № 20198380405699 по описа на ЧСИ МБ, с рег. № 838 на КЧСИ, с район на действие СГС.

Компетентността на гражданския съд по искове за установяване несъществуване на публично вземане, което е възложено за събиране на частен съдебен изпълнител е трайно възприета в съдебната практика, поради което и спорът между страните следва да бъде разгледан по същество от настоящия състав. Предявеният иск е допустим, доколкото наличието на висящ изпълнителен процес за събиране на вземането по влязло в сила наказателно постановление е достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжника за предявяване на иска по чл. 439 ГПК, с който се оспорва изпълнението. Регламентираната с чл. 439 ГПК защита е приложима в случаите на твърдяна изтекла погасителна давност след влизане в сила на изпълнителното основание, като възприемане на извод в обратна посока би лишил длъжника от възможност да се позове на изтеклата давност с оглед липсата на възможност съдебния изпълнител да преценява този въпрос.

Ищцата поддържа реализирането на новонастъпили обстоятелства, въз основа на които оспорва предприетото срещу нея изпълнение, а именно - погасяване на вземането поради изтекла давност.

Приложимите разпоредби, уреждащи погасителната давност, следва да бъдат съобразени с обстоятелството, че процесното парично вземане е за „глоба“. Глобата по своята правна природа е едновременно административно наказание съгласно чл. 13, ал. 1, б. „б“ ЗАНН и публично вземане съгл. чл. 162, ал. 2 ДОПК. За разлика от останалите, посочени в чл. 162, ал. 2 ДОПК вземания /данъците, осигурителните вноски, митните сборове и др./, глобата е подчинена на общите принципи на санкционното право, налагащи по-кратките давностни срокове за реализиране на административно-наказателната отговорност и за изпълнението на административното наказание. Давността, включително тази, касаеща изпълнението на наказанието, е материално-правен въпрос, а чл. 79 ЗАНН препраща към ДОПК само относно процесуалния ред за събиране на държавните вземания.

Предвид посоченото приложима в случая е нормата на чл.82, ал.1, б. „а“ ЗАНН, съгласно която административното наказание глоба не се изпълнява, ако са изтекли две години. Давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказанието за изпълнение на наказанието. Независимо от спирането или прекъсването на давността, наказанието глоба не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1, освен когато за събирането ☐ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство /чл.82, ал. 2,3 и 4 ЗАНН/.

В случая изпълнителното дело за събиране на вземането за наложената глоба е образувано на 31.10.2019 г., като преди това не се твърди и не се установява да е реализирано основание за спиране или прекъсване на давността. Следователно към тази дата е изтекъл двугодишният срок по чл.82, ал.1, б. „а“ ЗАНН, започнал да тече с влизане в сила на наказателното постановление на 07.02.2017 г. и изтекъл на 07.02.2019 г., а наложеното наказание към момента на пристъпване към изпълнение вече не е подлежало на изпълнение

поради погасяване по давност на възможността да бъде изпълнено. Нормата на чл.82, ал.1 ЗАНН цели не да предостави привилегия на недобросъвестния длъжник, а да стимулира своевременното изпълнение на наложеното наказание с оглед осигуряване функциите на последното.

Твърденията на ответника за събиране на сумите по изпълнителното производство се явяват неоснователни, доколкото не се установи по банкова сметка на ЧСИ или на СО да са постъпили плащания.

С оглед изложеното съдът приема, че предявеният иск за недължимост на сумата от 200 лева е основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен.

По отговорността на страните за разноски:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.1 ГПК право на разноски има ищцата, на която следва да се присъдят разноските за внесената държавна такса в размер на 25 лева. Доколкото в настоящото производство процесуалният представител на ищеца е представлявал страната при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., на адв. М. М. следва да бъде присъдена сума в размер на 300 лв. за предоставената правна защита и съдействие по делото.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че К. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С, ул. „З“ № 1 не дължи на СО с адрес: гр. С, ул. „М“ №33 заплащане на сумата от 200 лева – представляваща административно наказание „глоба“, наложено с Наказателно постановление № 277664/29.09.2016 г., издадено от зам. К на СО, влязло в сила на 07.02.2017 г., за изпълнение на което е образувано изпълнително дело № 20198380405699 по описа на ЧСИ МБ, рег. № 838 на КЧСИ, поради погасяване по давност на правото на принудително изпълнение на наказанието.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК СО с адрес: гр. С, ул М №33 да заплати на К. Г. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С, ул. „З“ № 1, сумата от **25 лева**, представляваща сторени по делото разноски.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. СО с адрес: гр. С, ул. „М“ №33 да заплати на адв. М. К. М. със служебен адрес: гр. С, ул. „КБ I“ № 104, вх. Б, ет. 1, ап. 25, сумата от **300 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____